

S'a început să se cânte Trăiască Regele. În tribună îngriseră Ana, Teo, Dej, Luca iar Groza roșu la față își ridicase jobenul și-și făcea vânt cu el să se răcorească.

S'a continuat cu "Deșteaptă-te Române și Libertate", în timp ce unii începuseră să se evacueze prin spatele tribunelor, pe str. Kiseleff. Peste un sfert de oră s'a cerut libertate, după care un alt îndemn: Toată lumea la Palat.

Și multimea s'a îndreptat pe Calea Victoriei spre Palatul Regal unde s'a manifestat îndelung, setea de libertate fiind prea mare.

Acolo s'a apropiat cineva care mă cunoștea venit de la Club și mi-a spus că ar fi nevoie să mergem câțiva la ora 16 la Tribunalul de pe Stirbei Vodă unde vine Iuliu Maniu să depună ^{mențiune} la Procesul Marșalului Antonescu, și ^{ca} acolo este plin de muncitori aduși de comunisti. Am reușit să ne adunăm câteva zeci și am plecat acolo.

Omul cu barbă (din fruntea coloanei nu era altul decât Victor Novac, student la Academia comercială care a fost luat forțat de Eugen Ghimicescu și dus la un frizer unde i s'a dat barba jos (care devenise un punct de reper, fiind căutat peste tot).

Chiar în acea după amiază siguranța a trecut la represalii începând să aresteze mai ales studenți pe care i-a dus la Prefectura Politiei unde au început torturile. A doua zi ne-a survenit lista cu cei arestați și o parte dintre cei căutați, presupuși organizatori. Printre ei, Marcel Rădulescu seful Fac. de Medicină, Vladimir Mihail de la drept, cel ce relatează (Ionițoiu) de la Litere și Victor Novac "omul cu barbă" și steag din fruntea coloanei.

Tot atunci ne-a parvenit știrea despre torturarea îngrozitoare a colegei noastre de la drept-Tatiana Misir- căreia au strâns-o între use și i-au ars sânii, din care cauză a contractat un cancer.

..Torsionarul a fost un comisar Sfetcovici de la Prefectura Politiei Capitalei. După vreo 20 de zile când a fost eliberată, i s'a dat o condamnare de 15 zile, dar era de nerecunoscut din cauza torturilor.

Poterile întetindu-se, Marcel Rădulescu și Victor Novac au plecat cu un prieten în munții Piatra Craiului să aranjeze un adăpost pentru mai lung timp și mai multe persoane.

Eu am mai rămas pentru că se hotărîse să se facă aniversarea Revoluției de la Blaj, pe 15 Mai, prevăzându-se că centenarul lui 1948 s'ar putea să nu-l mai putem face. Si istoria Partidului nostru era strâns legată prin Simion Bărnutiu, unchiul lui I. Maniu. S'a ținut ca aniversarea să fie festivă, la ea fiind invitați o serie de fruntași politici, oameni de cultură, personalități străine și ziaristi. Trebuia să se asigure buna desfășurare, cu măsuri de siguranță deoarece te puteai aștepta la surprize neplăcute din partea echipelor de șoc ce-si făcuseră prezența în întreaga țară.

M-am ocupat cu vreo 30 de persoane de controlul invitațiilor la intrare și în sala Ateneului Român unde avea loc festivitatea.

La început lucrurile au mers bine până când sala se umpluse mai mult de jumătate. S'au observat 3 persoane care nu luau loc, se uitau în toate părțile. Ne-am dus și le-am cerut invitațiile. Nu aveau. Pe doi i-am recunoscut. Erau studenți la litere. Unul Barbu Cămpina, altul Mușat fost Glanzstein Abrasa-Sasa, (primul, *ajungând* mâna dreaptă a lui Mihai Roller, celălalt devenit asistent universitar la istorie și condamnat la moarte pentru participare la atacul băncii din Giulești (28 Iulie 1959) cu grupul condus de Lt. colonel Alexandru Ioanid (fost Leibovică Herman), șeful Direcției Militiei judiciare din D.G.M.

Pentru că cei 3 nu aveau invitații, i-am *poftit* în hol să discutăm, și refuzând, i-am înconjurat și încet, încet i-am scos afară din holul Ateneului. Imediat s'au luat măsuri de intensificarea controlului. Cam la un sfert de oră cei trei au venit însoțiți de alți 7-8 indivizi încercând să forțeze intrarea. Am blocat ușile culcând casele de bilete. Deoarece începuse conferința ministrul, Emil Hatieganu, au venit și băieții din sală care ajutaseră la plasarea invitațiilor. Presiunile au început din ce în ce mai mari, la uși.

Presiunea cea mare se făcea la ușa principală. Afară sosiseră camioane cu muncitori de la C.F.R. înarmați cu răngi și ciomege.

Începuse să se audă transmiterea conferinței la megafone, au tăbărât pe ele și le-au distrus rupând firele de alimentare. Printre cei din echipa de șoc au fost remarcați pe lângă Barbu Cămpina și Mușat Sașa, alții tot așa de bine cunoscuți ca bătași: Moroianu (veterinară), Axinte (veterinară), Aldea (drept), Sântimbreanu Mircea (drept), Filipescu Grigore (drept), Bulz Gheorghe (drept), Gafita Mihai, Coman Aurel, Cristea, Biserică Ion, Cătălinescu, Petru Vintilă, Bărbulescu Petre toți de la Litere și mulți alții de prin cămine, angajați ca agenți sau bătași...

Acești intelectuali, cu ciomegele au început să spargă geamurile Ateneului. În fața presiunii la uși, noi ne-a culcat pe burtă în spațiile caselor de bani.

Cineva s'a dus să vadă ce se petrece în sală. Totul era normal. Atunci s'a anunțat Misiunea Americană și aceasta la rândul ei a telefonat la Ministerul de Interne, și Teohari Georgescu a spus că nu știe nimic, poate sunt zvonuri. După vreo oră de vandalism, au sosit ostași din divizia Tudor Vladimirescu, după veniseră militarii de la Misiunea Americană.

Ostașii au făcut cordon la doi metri de zid în fața bătașilor care loveau pe cei ce ieșeau din sală. După ce deblocasem ușile, au apărut și niște fotoreporteri străini care au fotografiat dezastrul făcut de aceste echipe de șoc.

Aspecte din sală:
Niculina Mihalache,
Iulia MANIU, Mihai
POPOVICI, Ion
MIHALACHE...

Am ajuns la intrarea artistilor pe unde urma să iasă Iuliu Maniu și unii conducători ai partidului. Când Maniu și-a făcut apariția, toți au amuțit și au început să urle după ^{acesta} ~~cele~~ case **cu** masina.

A ieșit apoi Ion Mihalache cu soția și au refuzat să se urce în masină, avers pe jos până în Calea Dorobanți și apoi pe str. Ber-na. Câtiva tineri l-am urmărit de la distanță. Tot pe jos au plecat și ceilalți fruntași ai partidului, Emil Hatieganu, Șt. Mihăiescu..

Bătăia a continuat cu cei rămași. Dimineata au fost găsiți oameni zăcând pe esplanada din fața Ateneului. Filipescu Grigore se lauda că ^areușit să-i infunde unuia jobenul pe gât. Pentru zelul depus a ajuns la gradul de maior de miliție în direcția închisorilor.

Comuniștii au dat încă odată dovadă de felul cum respectă libertatea întrunirilor, a cuvântului și mai ales ocrotirea locașurilor de cultură.

După câteva zile studentul Mihai Encioiu care era un activist recunoscut al P.N.T-ului în plasa Calafat, a aranjat o adunare a tineretului din plasă și ne-am deplasat câțiva de la centru, ca să scăpăm puțin și din "vizorul" siguranței. Am plecat cu Paul Lăzărescu și Jean Bărbulescu. Acolo a avut loc o frumoasă manifestație.

La familia Encioiu care avea o înfrătoare locuință, s'a întâmplat să fie găzduit și maiorul Petre Popa.

Intr'o seară mi-a șoptit ca după culcare să vin la el în cameră. Am fost și mi-a spus să fiu foarte prudent că se urmărește distrugerea opoziției prin ori ce mijloc, chiar asasinate. Și scoțând un carnetel mi-a citit numele și datele pentru identificare, spunându-mi că sunt dat în urmărire de peste o jumătate de an. Făcea parte din Biroul 2 al Marelui Stat Major, venit pe teren să vadă situația politică a opoziției în vederea luării de măsuri pentru alegerile ce urmau să fie anunțate.

Mi-am dat seama că era un om de bine și căuta să parăze loviturile regimului pe cât era posibil. M-a rugat la mare discreție.

Revenind la București am citit scrisoarea care începuse să circule cu opinia Marelui Ion Antonescu referitor la învinuirile

ce i-au fost aduse prin "Actul de acuzare":
 "Scump popor român:sunt mândru că m-am născut și am trăit într-o națiune cu îndoită ascendență imperială și cu un trecut de două ori milenar;

Sunt mândru că am avut în viață drept far strălucitor și călăuzitor Coroana de lauri a marelui Traian și sublimul sacrificiu al Regelui Dac.

Sunt onorat că am putut să lupt în patru războaie pentru onoarea ta,scump popor, pentru drepturile tale și pentru libertățile tale;

Sunt fericit să cobor și să mă asez, cu un minut mai devreme, atât alături de martirii și luptătorii noștri de peste veacuri, cât și de aceia ai adversarilor noștri, fiindcă, deși în câmpuri diferite, toți am luptat pentru dreptate și libertatea noastră și pentru înfrățirea tuturor neamurilor care va trebui să vină...

S'a dat aici, în fața poporului nostru, a istoriei noastre și a conștiinței universale, un penibil și trist spectacol.

Majoritatea foștilor mei colaboratori au găsit că este de demnitatea lor și a neamului nostru să se desolidarizeze de guvernarea la care au participat.

Eu declar solemn, în acest ceas, că în afară de crime și furturi, mă solidarizez și iau asupra mea toate greșelile pe care, eventual, cu știința sau fără știința mea, le-au făcut." (1- Mai 1946).

Tot la revenirea la București am avut surpriza mare care era, nu faptul că eram urmărit, ci că voiau să mă scoată din viața politică. Pe 18 Mai 1946 s'a lansat mandatul de arestarea mea semnat de procurorul Iorgu Popescu, cel care mă anchetase cu trei săptămâni mai înainte și-mi luase declarația pe baza căreia la eliberat pe prietenul meu Mihai Tartia. După 20 Mai 1946 s'a publicat în ziare trimiterea în judecată a unui prim lot de 20 persoane printre care figuram, între organizatorii manifestatiei de la 10 Mai 1946.

Ce lună îngrozitoare, plină de sânge și de jale din Suceava la Severin, secerând mai ales tineretul. Și încă nu se scurseseră cele 31 de zile ale ei.

În noaptea de 28/29 Mai s-au făcut arestări și perichizitii în toată țara/Suceava, Câmpulung Moldovenesc, Bistrita, Dorna, Brașov, Sinaia, București, Turnu Severin... O dubă a plecat cu cei din Sumanele negre din Nordul Moldovei, alții încâtușati din Graiul Sângelui veneau de la Drobeta și se întâlneau în beciurile Ministerului de Interne, cu cei înlăntuiți din Grupul Sinaia.

10 Mai 1946 a fost elanul tineretului românesc pentru libertate. Pentru ea s-a manifestat la Iași, Brașov, Timișoara și nu numai în Centrele universitare, ci și în orașe ca Ploiești, Craiova...

La strigătul de Libertate de la București s'a răspuns cu aceeași frenezie la Cluj de studențime: "Am venit de 10 Mai pentru Regele Mihai".

Represiunea a fost identică, la București s'a lăsat cu înscenarea unui proces, la Cluj călăii Mihai Patriciu și Gheorghe Crăciun au pregătit un "masacru" împotriva studențimii.

Punctul forte și de sprijin al studențimii Clujene era țărâniștea Mănăsturului care se va afirma încurând cu lozinca de la intrarea în comună:

PANĂ AICI CU DEMOCRATIA, DE AICI INCEPE MANĂȘTURUL

Și de aici, din Mănăștur s'a pornit vestitul marș studentesc din 28 Mai, asupra Clujului. Autoritățile înnebunite au căutat să destrame demonstrația și au tăbărit asupra Căminului Avram Iancu, pe care l-au devastat, cu ajutorul muncitorilor unguri de la Dermata.

Au fost arestați circa 70 studenți, interesant că acțiunea de opresiune a fost paralelă cu aceea contra "Sumanelor" conduse de Gavrilă Olteanu.

A doua zi dimineața când s'a declarat Greva studentească, iar mulțimea cerea eliberarea arestaților, de la fereastra Rectoratului, profesorii Constantin Daicovici, Ioan Petrovici și Victor Kernbach în loc să ia apărarea elevilor lor care aveau dreptate, au făcut corp comun cu agresorii acuzându-i pe studenți.

Delegați ai studențimii Clujene au venit la București să relateze drama colegilor și să înainteze un Memoriu-protest la guvern, dar n-au fost primiți.

Imediat Politehnica în semn de solidaritate cu cei de la Cluj a dat jos tablourile "bărboșilor" și a declarat grevă până la sancti-

onarea vinovatilor si imbunătățirea condițiilor de viață. Receptorul Petre Sergescu a venit să potolească spiritele si a primit Memoriul pe care l-a înaintat guvernului. Politehnica din Calea Griviței a fost înconjurată de armată și camioane cu muncitori înarmați cu rânghi. Grewa a durat 3 zile și între timp au început să se facă arestarea studentilor de la Căminul din B. Delavranca.

IN IUNIE CONTINUĂ TEROAREA SI VĂRSAREA DE SANGE.

Pe 1 Iunie reprezentantii presei americane si engleze deși primiseră autorizație de la Primul procuror să asite la execuția lui Antonescu și a celor trei, li s'a interzis participarea de către Avram Bunaciu. După incinerare, cele 4 borcane de sticlă conținând cenușa celor executați au fost predate la ora 0,30 din 2 Iunie, de procurorul Gh. Săndulescu comisarului de serviciu din Prefectura Politiei Capitalei - Simion - de față cu inspectotul de siguranță Gavrilovici Mihai si Chestotul Ancuța V.

În după amiaza aceleiasi zile Petru Groza declara la Iași: „Datiniile noastre strămoșești, trecutul nostru, Regele nostru, biserica noastră, proprietatea individuală sunt lucruri la care noi ținem. Nu facem colhozuri așa cum vă sperie partidele istorice...”

Mare nerușinare a acestui pervers care mințea în tot ce rostea.

Făcea această declarație la deschiderea campaniei lui personale, deși nu se promulgase Legea electorală.

Si tot în aceiasi zi, în jur de 6,20 frunțașii liberali din Jud. Dolj sub conducerea lui Ion Plesea plecau în propagandă la Plenița. După iesirea din Craiova, la intrarea în pădurea Bucovăț, mașina a fost oprită de indivizi înarmați cu pistoale și bastoane care i-au împușcat și bătut îngrozitor, jefuindu-i și lăsând 9 persoane într'o baltă de sânge. Din întâmplare după agresiune, prefectul-popă Cumpanașu, trecând cu mașina a văzut cele petrecute. Auzindu-se de agresiune, o echipă a Misiunii americane, cu ziaristul R. Markham, a venit la fata locului și a filmat autobuzul si cele petrecute, mer-

gând apoi la spitalul Filantropia unde a stat de vorbă cu victimele acestei agresiuni montate de oamenii guvernului Groza.

Tot Petru Groza a venit la Craiova după câteva zile, pe 9 Iunie nu ca să facă cercetări, ci tot în propagandă să împartă titluri de proprietate unor țărani aduși forțat în costume nationale. Și în timp ce vorbea, tinerii craioveni în loc de aplauze l-au răsplătit cu puă și roșii,

Activiștii de partid și siguranța a ripostat trecând la arestări. De pe sediul p.c.r. de pe Calea Unirii s'a tras și un glonț ucigător l-a înmușcat mortal pe călul Olteniei, pe căpitanul NKVD Vasiliev Petrov.

Pe 13 Iunie 1946 i s-au făcut "funeralii", iar profesorul Scântei înfiera "asasinatul mișelesc al huliganilor maniști" pe când ziarul comunist "Înainte" scria: "O ceată de huligani; iresponsabilă, pleavă a demagogiei politicianiste, organizată în bandă, după ce a încercat în van să tulbure sărbătoreasca manifestare și-a descărcat revolverele, ucigând pe unul din glorioșii ofiteri ai armatei sovietice eliberatoare".

Un lucru a uitat să spună, că pistoalele se găseau în mâna polițiștilor și activiștilor de partid comunist.

Au fost arestați nenumărați elevi, schingiuiți și condamnați pentru aruncarea cu ouă și roșii, nu pentru glonțul ce a scăpat Oltenia de un călău, fiindcă copiii nu aveau pistoale.

Eu mi-am zis la primirea vestii că: DUMNEZEU NU DOARME.

CODRU-I FRATE CU ROMANUL

În aceste zile de pericol accentuat, un coleg macedonean Nicolae Caraiani mi-a luat 2 fotografii și a plecat în Dobrogea. După vreo 3 zile mi-a adus un Buletin de populație pe numele Jean Dumitrescu, achizitor de fructe, din com. Sinoe, jud. Constanta, însoțit și de Livret militar, ca neinstruit.

Actiunile agresive impotriva membrilor din conducerile PNT din provincie continuau în "preziua" deschiderii campaniei electorale. Astfel pe 12 Iunie ne-a parvenit stirea că Dumitru Căpăţăneanu (fondator al Partidului Tărănesc alături de Ion Mihalache, deputat în toate legislaturile și Ministru subsecretar de Stat) sosit la Craiova pentru probleme politice, a fost urmărit și s'a tras cu pistolul mitralieră după el pe 12 Iunie. Și nu numai Craiova intra-se în obiectivul de distrugere al PNT-ului.

Pe 19 Iunie, în celălalt colt de țară, la Suceava a fost asasinat Nicolae Țăranu, președintele organizației județene, sub directivele lui Manole Bodnăraș, fratele lui Emil (agentul Moscovei).

Atmosfera politică era extrem de încărcată cu toate notele de protest ale anglo-americanilor care dacă apăreau, erau truncheate, și dădeau naștere la alte note de protest de genul: "Răspunsul Guvernului Român conține nu numai inexactități, dar în același timp prezintă o informare absolut incompletă și falsă.." (din 14-06-1948).

După ce din grupul "organizatorilor" manifestatiei de la 10 MAI prietenul Marcel Rădulescu scăpase fugind pe fereastră numai în pantaloni și teniși, de la Spitalul Diaconeselor unde făcea stadiu de internist, a venit rândul meu. Era pe 18 Iunie când la o sedință publică în sală fusese descoperit un agent care avea pistolul în buzunarul de la spate. A fost luat și dus la secretariat unde Șerban Bani Ghica i-a luat încărcătorul și restituindu-i arma i-a spus că dacă vrea să vină să asculte conferințe poate să vină, dar neînarmat.

De abia intrasem în biroul de la Tineretul universitar și a venit un tânăr spunând că vrea să discute cu mine. L-am ascultat. Mi-a spus că este și el student la drept și mă cunoaște de la Circa 14- Ducești fiind prieten și vecin cu Adica Herisescu, una din cele mai active membre ale noastre. Dar în același timp este și agent la Politia Capitalei și în această cauză mă roagă să fiu discret și să

dispar nu numai de la club, dar dacă este posibil din București pentru că s'a lansat mandat de arestare împotriva mea fiind dat pe lista agentilor, care supraveghează și Clubul, fiind informați că mă găsesc în el.

I-am mulțumit și mi-a spus din nou, discretie.

Peste ani și ani am întâlnit acest nume, ^{de Mihai Rădulescu} Colonel la Militia că-

italic . Nu stiu dacă este el. Dar el, sau altul care a fost atunci merită mulțumiri. În schimb am depistat încă din acele timpuri pe unul dintre agenții infiltrați chiar în conducerea tineretului, și care dăduse informația. Era un anume Constantin Bălăceanu student la Facultatea de Științe care era plătit pentru această "meserie" ^{de unii -} ~~Sarul Fotino~~ (directorul de cabinet al lui Teohari Georgescu).

Târziu, am plecat de la Club și am dormit la Căminul nevăzătorilor de la Vatra Luminoasă unde devenisem un prieten adevărat și care la vestea ce le-am dat, au rămas profund impresionati. Președintele Constantin Gheorghe și prietenul meu Gheorghe Lupu au insistat să vin și seara următoare. A venit atunci și părintele Ghiuzan și cu încă 3 persoane împreună am luat o masă de despărțire temporară, după cum s-au exprimat acești admirabili nevăzători, care vedeau desfășurarea lucrurilor mult mai clar decât alți "politicieni" cu vederi slabe, dar mai ales cu intenții perverse.

În cursul zilei apăruse în ziare informația că fusese trimis spre judecare primul lot al organizatorilor manifestației din 10 Mai 1946.

La solștiu de vară, pe 21 Iunie eram în trenul de Brașov însoțit de același Horia Guguianu care-i condusesese pe cei doi prieteni la munte. Seara am ajuns la Zărnești și am poposit la Restaurantul-hotel al lui Teodor Nișcov. Aici va fi baza de ajustare înainte de a te aventura pe masivul Pietra Craiului. Cei doi fii Teodor și Traian ne vor fi de mare sprijin și mai ales Teodor.

În aceeași seară la Zărnești am aflat stupefiați la radio Londra că generalul Nicolae Rădescu a ajuns în insula Cipru la bor-

dul unui avion Savoia-Marchetti pilotat de Nicolae Spuză. (A plecat cu nepotul generalului -Barbu Niculescu. Printre cei ce au ajutat la organizarea fugii a fost și pilotul Doru Ienciu).

Generalul N. Rădescu urma să fie arestat cu grupul ofițerilor de la Sinaia implicați în "Sumanele negre" și la ajungerea în străinătate a spus printre altele: "Am fost ținut cu porțile sub lacăt și păzit cu strânsnicie de zbirii-patrioți-...toate mijloacele de comunicare îmi erau retezate de mafia roșie ce sta la pândă."

A doua zi după sosirea la Zărnești am fost dus pe munte la cabana SKV, la o altitudine de circa 1450 așezată pe drumul spre "Curmătura". Aici ne-am aranjat cu mâncarea și dormitul. Am avut norocul că ma dat de un cabanier minunat care l-a început ne-a considerat turiști și pe parcurs și-a dat seama că suntem veniți să ne ascundem din cauza regimului de asuprire ce se așternuse peste țară și ~~ca~~ aștepta răsturnarea lui prin alegerile care urmau să aibe loc în toamna lui 1946. Garanția seriozității noastre o prezenta Tudorică Nișcov un om de mare caracter care cunoștea la perfecție topografia munților și oamenii, care la nevoie ne-ar putea fi de ajutor. Cu el și cu un nepot al cabanierului-Hans- am colindat locurile ce ar putea servi de adăpost la nevoie. Pe lângă cabana de vânătoare "Diana", și două peșteri încăpătoare, foarte bine camuflate cu intrarea la vreo 20 m. înălțime, ni s'a mai arătat și "cabana ascunsă" Aceasta fusese construită în "Pietricica", fiind făcută din bărne de brazi de către nemții care s'au retras după 23 Aug. 1944, în drum spre Germania. Acolo poposeau câtva timp, se aprovizionau, se odihneau mai mult și plecau. În cabană era instalat un price, ~~pentru~~ între 8-10 persoane și erau la îndemână tacâmuri și veselă. Există chiar o sobiță de încălzit pe care se putea găti câte ceva, la nevoie. Prin apropiere se găseau capre negre, coșii de munte, mistreți și chiar urși pentru că erau zmeurișuri... Cabana era așezată pe un povârnis al "Pietricicăi" la care accesul era

foarte greu, ^{patru} numai escaladând niște jnepi cătărăți peste o mică prăpastie ce n'ar fi dat de bănuț. Aproximarea cu apă se făcea de la un izvor care se afla la vreo 300 metri și se căra în bidoane de tablă zincată care se aflau la fața locului. La toate acestea trebuie adăugat și lucrul cel mai important, cabanierul era sas și avea o numeroasă familie cu patru copii: SCHOB Suzi, SCHOB Hans, Vasilescu Roza și Wagner Maria care l-a răndui ei a avut pe Katy, Hans, Suzi, Hors, ^{toți putând și cu niște sirenne de alarmă.}

Cabana era a SKV-ului, o asociație turistică din Brașov și era foarte frecventată în zilele de sărbători putându-se asigura cazarea până la 30 persoane și camere individuale sau comune. De asemenea se asigura mîncarea, iar alimentele erau aprovizionate de bătrînul SCHOB Iohan. Șefa bucătară era fata mare, Maria Wagner. Subsolul în piatră era foarte bine aprovizionat încît în ori ce timp se găsea ceva de mîncare.

Printre cei trecuți pe acolo a fost și arhiducele Anton de Habsburg, soțul Ilenei (fiica cea mai mică a Reginei Maria) care locuia la Castelul de la Bran, împreună cu 2 din cei 6 copii, pe unul mi-l aminresc că se numea Dominic, de vreo 10 ani (?). Am dormit în aceeași cameră care avea 4 paturi, două câte două suprapuse. Dimineața am jucat șah și nu s'a putut discuta altceva decît despre motoare și mașini. Am aflat după aceea că nu avea nici un fel de atracție pentru politică. Cabanierul mi-a spus că a discutat în privința noastră că suntem studenți urmăriți. După vreo 10 zile ne-a spus că i s'a lăsat în com. Măgura (la poala muntelui) o căruță cu cartofi și să se ducă să-i care. Ne-am dus și noi și am ajutat.

O altă căruță de cartofi am primit-o de la Dogaru, un coleg de la facultatea de Științe care conducea pe TUNT-isti în paralel, înlocuindu-l pe Bălăceanu despre care aveam date precise că era informatorul politiei.